

Tiskovine za likvidacijo kmetskih dolgov.

Potrđilo (novo), ki ga občine izdajajo, je že izšlo. — Obvestilo dolžnikom, ki ga morajo zavodi poslati dolžnikom, uredba (besedilo), že imamo na zalogi, pravilnik, ki so splošno potrebni. Naročila sprejema

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru in v Ptuj.

pogojno prekiniti za dalje časa, kar bi pa bilo za naše gospodarstvo v Slovenski krajini veljanska škoda, saj je železniška zveza Murska Sobota—Ljutomer skoro poleg lendavske železnice izključna železniška zveza, ker je lendavska železnica radi preodajenosti skoro preveč odročna za večji del dolnje Slovenske krajine. Zato je nujno potrebno, da se na tem delu izvršijo potrebna regulacijska dela v obrambo posestev in radi važnih prometnih žil, ki so sedaj v nevarnosti. S prodorom reke v staro strugo bi pa postalo ogromno travnikov za dalje časa neuporabnih in bi tako trpeli mnogi posestniki škodo in tudi njive v bližini bi postale žrtve rečnih valov.

Goričko. Naša goriška železnica ima ime »Mariska«, ker se ji pač nikdar ne mudi. Ne vemo, kdo je predlagal vozni red za ta vlak, samo to vemo, da sedanji vozni red ne služi ljudstvu, ampak kvečjemu gostilničarjem v Soboti. Vlak odhaja iz Sobote ob 4.30 uri in to skoraj vedno le s tremi osebami, namreč z vlakovodjem, kurjačem in sprevoznikom. Tudi ne vemo, kaj da bi kdo iskal tako zgodaj na Goričkem. Ob 1/8. uri se vrne v Soboto in odhaja drugič ob 15. uri in se vrne ob 18. uri navadno zopet prazen, ker pač ponoči nima nihče ničesar iskati v Soboti. Ljudje pridejo jutraj ob 1/8. uri v Soboto in ko opravijo svoje posle na sodišču, trgovini ali kje drugje, bi radi šli domov, a čakati morajo do 15. ure in to seveda v gostilni. Vlak ob 15. uri je vedno dobro zaseden, a največkrat je čuden vzrok, ko so vsi razgreti od alkohola in preklinjanje in prepisali se kar vrstijo. Svoj čas smo imeli tri pare vlakov, če bi dobili to nazaj, bi bili zadovoljni, a s sedanjim voznim redom pa

res nihče ni zadovoljen. Pri nas se vozni red lahko vsak čas spremeni, ker nimamo itak važnih zvez. Direkcijo prosimo, da uredi sledeči vozni red: Vlak naj »prenesuje« na Hodošu, ob 1/8. uri naj pride v Soboto, ob 1/11. naj odhaja iz Sobote ob 1/14. se naj vrne in ima zvezo z vlakom proti Mariboru in ob 1/18. naj gre na Hodoš spat, kamor bi prišel okrog 7. ure zvečer. To bi bil vozni red za nas. Treba bi bilo zgraditi le kurilnico na Hodošu, kar je bilo že svoj čas v načrtu, pa so baje nalašč pretirani proračuni sestavili, da ja ne bi gradili kurilnice. Vlak je menda tu zaradi ljudstva, ne pa ljudstvo zaradi vlaka. Oblast zgani se in nam pomagaj!

Gornja Lendava. Delavci so se vrnili iz Belja in državnih posestev. Zaslужek je prav majhen. Ena obleka, par čevljev, še kakšen jopič in dve vreči moke in ne ostane nič več. Šest mesecev so delali, trpeli na telesu in večina še na duši, pa so se vrnili domov na počitek in okrepčilo pri starših. Pripovedujejo, da je tudi med nje zahajal komunističen duh in precej škodoval našim sicer dobrim fantom. Sedaj pozivamo vse merodajne činitele, da za prihodnje leto preskrbijo malo boljše mesto, kar se tiče stanovanja, plače in nedeljskega dela. Ko se je g. minister dr. Krek mudil pri nas, nam je obljubil, da se bo zavzel v Beogradu za naše delavstvo, zato upamo, da bo prihodnje leto več reda, pravice in večji zaslужek, saj so to državna posestva, ki morajo kot prva pokazati socialno skrb in ljubezen do svojih najrevnejših delavcev. Cerkvene oblasti pa naj preskrbijo duhovnika,

da bo živel nekaj časa med njimi in jim pomagal v verskem oziru. Iz Francije pa jih letos prav malo prihaja domov, pač pa vsak teden odhajajo tja, tudi sedaj na zimo. — Občinski urad se seli v hišo g. Kūharja, ker je popolnoma prav in lepo, ker je sedaj vsaj blizu cerkve in tako vsem občanom pri roki. — Še nekaj zanimivega se je zgodilo pri nas na državni praznik 1. decembra. Med tem, ko se je vršila služba božja, pri kateri je bilo veliko ljudi in vse naše šole, so vozili gnojnice na njivo poleg cerkve. — Kdor se želi na novo naročiti na »Slovenskega gospodarja«, se lahko prikladi pri g. kaplanu škrabanu, on bo potem skupno naročil za novo leto.

»Hvaljen Jezus!« Nekli mladi luteranski učitelj, kate« nosi na hlačah še šolski prah, je na neki šoli, kjer je večina otrok luteranov, razlagal nastanek pozdrava »Hvaljen Jezus!« (tukaj katoličani le tako pozdravljajo). Takole je to razložil: V neki vasi so katoličani nekoč sklenili, luterane nabiti. Napad naj bi bil ponoči. Da pa ne bi prišlo do pomote, da bi katoličani v temi udarili po katoličanu, so se domenili, da bodo govorili besede »Hvaljen Jezus!« in če dobijo odgovor »Na vekomaj. Amene« bodo vedeli, da je katoličan. In od tistih dob se je to razširilo kot pozdrav. To je govoril v razredu vpričo luteranskih in katoliških otrok. Menda se je hotel ponorečevati iz tega pozdrava, vsaj katoliški otroci so to tako razumeli. Ta učitelj se večkrat tako spozabi. Opozorjamo oblast, da posveti takim nestrpnim malo več pažnje!

Kako smo zgubili toliko slovenskega ozemlja.

(Piše star slovenski učitelj.)

Leta 1889 je krščansko-socialni voditelj, poslanec knez Lichtenstein v avstr. parlamentu predložil načrt šolskega zakona, po katerem bi moral imeti pri vsakem šolskem odboru tudi župnik več vpliva na razvoj in na učni jezik v šoli. Proti temu zakonu so bili liberalni Nemci in Lahi ter poleg teh tudi Mladočehi, ki so bili organizacija liberalnega mišljenja med Čehi ter njim je bil verski pouk silno zopern. Mladočehi, ki so se od konservativnih Staročehov ločili, kakor so se

pri nas ločili liberalci in naprednjaki od krščanske slovenske stranke, so bili tudi nasprotniki duhovnikov ter so imeli ostre napadalne govore proti cerkvi in proti Lichtensteinovemu šolskemu zakonu, da je propadel.

Vpliv liberalizma na slovensko ljudstvo je bil tudi v narodnostnem oziru jako usoden. Samo tam, kjer so se ljudje držali svojega duhovnega pastirja, so še ostale slovenske korenine in slovenski stebri, ki se niso dali premakniti, če tudi

Lojz je kar uganil, kaj hočejo z Janezom.
»Ne, ni ga bilo. Povabljen je bil, pa ni prišel.«
Iskali so vseeno po hiši in hlevu. Iskanje je bilo zastoj. Vrnili so se brez Janeza.
Župan je rohnol, kakor nor:
»Za nič ste vsi skupaj. Ne znate loviti.«
»Kako bi ga vlovili, če ga pa ni nikjer!«
Župan se je hrustil:
»Da ga bom dobil v roke, vam rečem. Če ne verjamete, pa nič!«
Razpisal je nagrado na živega Janeza, farovškega hlapca.

Izdaja.

Večeralo se je lepo in mraz je popuščal. Lenčka se je napravila za pot in se skrbno zavila z veliko ruto.

»Mara, nič ne povej drugim, kam sem šla. Reci, da ne veš.«

Mara ji je zavezovala ruto in popravljala, pa odvrnila:

»Veš, Tončka ne sme nič vedeti, ker je Pavletova sestra.«

Lenčka se je udarila po čelu:

»Pa nisem prišla prej na to? Kaj smo kaj govorile vpričo nje!«

»Lenčka, meni se tako zdi, da je Pavletovo delo, da mora Janez v vojak.«

Lenčka se je zavzela in sklenila roke proti njej:

»Beži, na! Misliš?«

»Na gostiji se je izdal! Pojdi zdaj, da ne bo prekasno, pa pazi, da te kdo ne vidi! Svetilko si vzela? Na Javorju zavij na stran, da ne boš mimo Preskarjev šla. Pomolza bom že sama.«

Lenčka je vzela košarico v roko in hitela. V sredi gozda na Javorju si je mislila.

»Zdaj sem pa dobra!« Kar je zaslišala zvonjenje verige in neko drsanje, potem pa človeški glas.

Prisluhnila je.

»Živina je!« Zagazila je v celec na globoko, da da bi se umaknila živini in očem.

»Poženi, da pridemo na breg!«

Lenčka je prepoznala glas:

»Jezus, Preskarjevi so!«

Vola sta težko sopla in se ustavljala. Pavle je gonil, stari pa je obračal drevo vzadaj, da se ne bi zadelo.

Lenčka se je tiščala k deblu in s strahom čakala, da so prepeljali mimo, potem pa nadaljevala pot. Ko je dosegla obronek, je začela šteti debla dreves... Pri desetem se je ustavila in prižgala svetilko.

»Janez!« je zaklicala polglasno.

»Janez!« je ponovila glasneje, a še ni dobila odgovora.

»Janez!« je zakričala, da jo je prestrašil lasten glas.

svojo kapelo in star grad. V kapeli je služba božja dvakrat na leto. Opravlja jo duhoven iz sosedne vasi.

Praktični Japonci

Japonski listi poročajo o novi metodi za pridobivanje svile. Po tej metodi polože sviloprejkice, čim pričnejo izločevati svilne niti, na posebne deske, jim ob robovih vključijo slabitel električni tok, tako da živali ne dobe več mirnega prostora za svojo prejo in morajo neprestano potovati sem in tja. Po vsaj površini deske se odlaga pri tem v dolgih, tankih listih svilni sok. Po novi metodi je mogoče pridobivati svilo v treh namesto v sedmih do osmih dneh kakor dosedaj.